

“मीठे बच्चे- आत्माबाट विकारहरूको गन्दगी निकालेर शुद्ध फूल बन। बाबाको यादबाट नै सारा गन्दगी निस्कन्छ।”

प्रश्न:- पवित्र बन्ने बच्चाहरूले कुन एउटा कुरामा बाबालाई अनुसरण गर्नुपर्छ?

उत्तर:- जसरी बाबा परम-पवित्र हुनुहुन्छ उहाँ कहिल्यै अपवित्र फोहोरीसँग मिसिनुहुन्न, परम पवित्र हुनुहुन्छ। यसैगरी तिमी पवित्र बन्नेवाला बच्चाहरूले बाबालाई अनुसरण गर, नराम्रो नहेर।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। हन त दुवै पिता हुनुहुन्छ। एकलाई रूहानी, अर्कोलाई जिस्मानी पिता भनिन्छ। शरीर त दुवैको एउटै छ, त्यसैले मानौं दुवै पिताले सम्झाउनु हुन्छ। हन त एकले सम्झाउनु हुन्छ, अर्कोले बुझ्नुहुन्छ फेरि पनि भनिन्छ दुवैले सम्झाउनु हुन्छ। यो जुन याति सानो आत्मा छ त्यसमा कति मैलो चढेको छ। मैलो हुनाले कति घाटा पर्छ। यो फाइदा र घाटा तब देखिनमा आउँछ जब शरीरको साथमा छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्मा जब पवित्र बन्छौ तब यी लक्ष्मी-नारायण जस्तो पवित्र शरीर मिल्छ। अहिले आत्मामा कति मैलो चढेको छ। जब मह निकाल्छन्, त्यसलाई छान्छन्। कति मैलो निस्कन्छ, फेरि शुद्ध मह अलग हुन जान्छ। आत्मा पनि धेरै मैलो हुन्छ। आत्मा नै कञ्चन थियो, एकदम पवित्र थियो। शरीर कस्तो सुन्दर थियो। यी लक्ष्मी-नारायणको शरीर हेर कति सुन्दर छ। मनुष्यहरूले त शरीरलाई नै पुज्छन् नि। आत्मातर्फ देख्दैनन्। आत्माको त पहिचान पनि छैन। पहिला आत्मा सुन्दर थियो, चोला पनि सुन्दर मिल्छ। तिमी पनि अहिले यो बन्न चाहन्छौ। त्यसैले आत्मा कति शुद्ध हुनुपर्छ। आत्मालाई नै तमोप्रधान भनिन्छ किनकि त्यसमा पूरा फोहोर छ। एक त देह-अभिमानको फोहोर र फेरि काम-क्रोधको फोहोर। फोहोर निकाल्नको लागि छानिन्छ नि। छानेपछि रङ्ग नै बदलिन्छ। तिमी राम्रोसँग बसेर विचार गर्यौ भने अनुभूति हुन्छ, धेरै फोहोर भरिएको छ। आत्मामा रावणको प्रवेशता छ। अहिले बाबाको यादमा रहेमा फोहोर निस्कन्छ। यसमा पनि समय लाग्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- देह-अभिमान हुनाको कारण विकारहरूको कति फोहोर छ। क्रोधको फोहोर पनि कुनै कम छैन। क्रोधी भित्र-भित्रै जलिरहन्छ। कुनै न कुनै कुरामा दिल जलिरहन्छ। अनुहार पनि तामा जस्तो हुन्छ। अहिले तिमी बुझ्छौ- हाम्रो आत्मा जलेको छ। आत्मामा कति मैलो छ- अहिले थाहा लागेको छ। यी करा बुझ्ने धेरै कम छन्, यसमा त धेरै राम्रो फूल चाहिन्छ नि। अहिले त धेरै कमी-कमजोरीहरू छन्। तिमीले त सबै कमी कमजोरीहरूलाई निकालेर एकदम पवित्र बन्नु छ नि। यी लक्ष्मी-नारायण कति पवित्र थिए। वास्तवमा उनीहरूलाई हात लगाउने पनि अनुमति छैन। पतित गएर यति उच्च पवित्र देवताहरूलाई छुन सक्दैनन्। हात लगाउन लायक नै छैनन्। शिवलाई त हात लगाउन सक्दैनन्। उहाँ हुनुहुन्छ नै निराकार, उहाँलाई हातले छुनै सक्दैनन्। उहाँ त परम पवित्र हुनुहुन्छ। राख्न त उहाँको प्रतिमा ठूलो राखिदिएका छन् किनकि यति सानो बिन्दो, उहाँलाई त कसैले हात लगाउन सक्दैन। आत्मा शरीरमा प्रवेश गर्छ, शरीर त ठूलो हुन्छ। आत्मा त ठूलो-सानो हुँदैन। यो त हो नै फोहोरी दुनियाँ। आत्मामा कति फोहोर छ। शिवबाबा परम पवित्र हुनुहुन्छ। यहाँ त सबैलाई एक समान बनाइदिन्छन्। एक-अर्कोलाई भनि पनि दिन्छन् तिमी त जनावर हौ। सत्ययुगमा यस्तो भाषा हुँदैन। अहिले तिमी महसुस गर्छौ- हाम्रो आत्मामा धेरै मैलो चढेको छ। आत्मा लायक नै छैन जसले बाबालाई याद गरोस्। नालायक सम्झेर मायाले पनि एकदम उसलाई हटाइदिन्छ।

बाबा कति पवित्र हुनुहुन्छ। हामी आत्माहरू केबाट के बन्न पुग्छौं! अहिले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमीले मलाई बोलाएको हौ नै आत्मालाई शुद्ध बनाउनको लागि। धेरै फोहोर भरिएको छ। बगैँचामा सबै फस्टकलास फूल हुँदैनन्। नम्बरवार हुन्छन्। बाबा बागवान हुनुहुन्छ। आत्मा कति पवित्र बन्छ, फेरि कति मैलो एकदम काँडा बन्छ। आत्मामा नै देह-अभिमानको, काम, क्रोधको फोहोर भरिन्छ। क्रोध पनि मनुष्यमा कति छ। तिमी पवित्र बनेपछि फेरि कसैको अनुहार हेर्ने पनि दिल हुँदैन। सी नो इभिल। अपवित्रलाई हेर्नु नै छैन। आत्मा पवित्र बनेर, पवित्र नयाँ चोला लिन्छ, फेरि फोहोर हेर्दै हेर्दैन। फोहोरी दुनियाँ नै समाप्त हुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमी देह-अभिमानमा आएर कति फोहोरी बनेका छौ। पतित बनेका छौ। बच्चाहरूले बोलाउँछन् पनि- बाबा हामीमा क्रोधको भूत छ। बाबा हामी हजुरको पासमा आएका छौं, पवित्र बन्न। जानेका छन्- बाबा त हुनुहुन्छ नै सदा पावन। यस्तो सर्वोच्च सत्तालाई सर्वव्यापी भनेर कति ग्लानि गर्छन्। स्वयंमाथि पनि धेरै घृणा आउँछ- हामी के

थियो, केबाट के बन्न पुगछौं। यी कुरा तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्छौ, अरु कुनै पनि सत्सङ्ग वा विश्व-विद्यालय आदिमा कहीं पनि यस्तो लक्ष्य-उद्देश्य कसैले सम्झाउन सक्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हाम्रो आत्मामा कसरी फोहोर भरिदै गयो। २ कला कम भयो, फेरि ४ कला कम भयो, फोहोर भरिदै गयो, त्यसैले नै भनिन्छ तमोप्रधान। कोही लोभमा, कोही मोहमा जलेर मर्छन्, यस अवस्थामा नै जली-जली मर्नु छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई त शिवबाबाको यादमा नै शरीर छोड्नु छ, जुन शिवबाबाले यस्तो बनाउनु हुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायणलाई बाबाले यस्तो बनाउनु भयो नि। त्यसैले आफूलाई कति खबरदार राख्नुपर्छ। तुफान त धेरै आउने छ। तुफान मायाको नै आउँछ, अरु कुनै तुफान होइन। जस्तो शास्त्रमा कथा लेखिदिएका छन् हनुमान आदिको। भन्छन् भगवानले शास्त्र बनाउनु भएको हो। भगवान त वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउनु हुन्छ। भगवानले त सदगति गरिदिनु भयो, उहाँलाई शास्त्र बनाउन के आवश्यकता! अब बाबा भन्नुहुन्छ— नराम्रो नसुन। यी शास्त्र आदिबाट तिमी उच्च बन्न सक्दैनौ। म त यी सबैबाट अलग्गै छु। कसैले पनि चिन्दैनन्। बाबा के हुनुहुन्छ, कसैलाई थाहा छैन। बाबालाई थाहा छ— कस-कसले मेरो सेवा गर्छन् अर्थात् कल्याणकारी बनेर अरुको पनि कल्याण गर्छन्, उनीहरू नै दिलमा चढ्छन्। कोही त यस्ता पनि छन् जसलाई सेवाको बारेमा थाहा नै छैन। तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान त मिलेको छ— आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। बन्न त आत्मा शुद्ध बन्छ, शरीर भने फेरि पनि पतित छ नि। जसको आत्मा शुद्ध हुँदै जान्छ उनीहरूको चाल-चलन रात-दिनको फरक हुन्छ। चलनबाट पनि थाहा लाग्छ। नाम कसैको लिइँदैन, यदि नाम लिएँ भने त झन् खराब हुन सक्छन्।

अहिले तिमी फरक देख्न सक्छौ— तिमी के थियो, के बन्नु छ! त्यसैले श्रीमतमा चल्नुपर्छ नि। भित्र फोहोर जुन भरिएको छ त्यसलाई निकाल्नु छ। लौकिक सम्बन्धमा पनि कोही-कोही धेरै खराब बच्चाहरू हुन्छन् भने पिता पनि दिक्क हुन्छन्। भन्छन्— यस्तो बच्चा त नभएको भए राम्रो हुन्थ्यो। फूलको बगैंचाको सुगन्ध हुन्छ। तर झामा अनुसार फोहोर पनि छ। आँकलाई त कति पनि हेर्ने दिल हुँदैन। तर बगैंचामा गएपछि नजर त सबैमा पर्छ नि। आत्माले भन्छ— यो फलानो फूल हो। सुगन्ध पनि राम्रो फूलको लिन्छन् नि। बाबा पनि हेर्नुहुन्छ— यसको आत्मा कति यादको यात्रामा रहन्छ, कति पवित्र बनेको छ र फेरि अरूलाई पनि आफू समान बनाउँछन्। ज्ञान सुनाउँछन्! मूल कुरा हो नै मनमनाभव। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौ भने पवित्र फूल बन्छौ। यी लक्ष्मी-नारायण कति पवित्र फूल थिए। यिनीहरू भन्दा पनि शिवबाबा अति पवित्र हुनुहुन्छ। यी लक्ष्मी-नारायणलाई पनि यस्तो शिवबाबाले बनाउनु भएको हो, यो कुरा मनुष्यहरूलाई कहाँ थाहा छ र! तिमीलाई थाहा छ— यस पुरुषार्थबाट यस्तो बनेका हुन्। रामले कम पुरुषार्थ गरेकाले त चन्द्रवंशी बने। बाबा सम्झाउन त धेरै सम्झाउनु हुन्छ। एक त यादको यात्रामा रहनु छ, जसले गर्दा फोहोर निस्कियोस्, आत्मा पवित्र बनोस्। तिम्रो पासमा संग्रहालय आदिमा धेरै आउँछन्। बच्चाहरूले सेवाको धेरै सोख राख्नु छ। सेवालाई छोडेर कहिल्यै सुत्नुहुँदैन। सेवामा धेरै एक्युरेट रहनु पर्छ। म्युजियमको सेवामा पनि तिमीहरू रेस्टको समय छोड्छौ। घाँटी सुक्छ, भोजन आदि पनि खानु छ तर भित्र दिन-रात उमंग आउनु पर्छ। कोही आउँछन् भने उसलाई मार्ग देखाऊ। भोजनको समयमा कोही आए भने पहिला उसको सेवा गरेर फेरि भोजन खानुपर्छ। यस्तो सेवा गर्नेवाला हुनुपर्छ। कसै-कसैलाई धेरै देह-अभिमान आउँछ, आराम-पसन्द, नवाब (बादशाह) बन्छन्। बाबाले सम्झाउनु त पर्यो नि। यो नवाबी छोड। फेरि बाबाले साक्षात्कार पनि गराउनु हुन्छ— आफ्नो पद हेर। देह-अभिमानको बन्चरो आफैले आफ्नो खुट्टामा हानेका छन्। धेरै बच्चाहरूले बाबासँग पनि रिस गर्छन्। अरे, यिनी त शिवबाबाका रथ हुन्, यिनको सम्हाल त गर्नुपर्छ। यहाँ त यस्ता पनि छन् जसले थुप्रो दवाई लिइरहन्छन्, डाक्टरहरूको दवाई गरिरहन्छन्। भन्न त बाबा भन्नुहुन्छ— शरीरलाई स्वस्थ राख्नुपर्छ तर आफ्नो अवस्थालाई पनि देख्नु छ नि। तिमी बाबाको यादमा रहेर खायौ भने कहिल्यै कुनै चीजले नोक्सान गर्नेछैन। यादले ताकत भरिन्छ। भोजन धेरै शुद्ध हुन्छ। तर त्यो अवस्था छैन। बाबा त भन्नुहुन्छ— ब्राह्मणहरूले बनाएको भोजन उत्तम भन्दा उत्तम हो तर त्यो तब हुन्छ, जब यादमा रहेर बनाउँछन्। यादमा रहेर बनाउनाले उनलाई पनि फाइदा, खानेलाई पनि फाइदा हुन्छ।

आँक पनि त धेरै छन् नि। यी बिचाराहरूले के पद पाउँलान्। बाबालाई त दया लाग्छ। तर दास-दासीहरू बन्नु पर्ने पनि निश्चित छ, यसमा खुशी हुनु हुँदैन। विचार पनि गर्दैनन्— हामीलाई यस्तो बन्नु छ। दास-दासीहरू बन्नु भन्दा त साहुकार बन्नु फेरि पनि राम्रो, दास-दासीहरू राख्न सक्छन्। बाबा त भन्नुहुन्छ— निरन्तर म एकलाई याद गर, स्मरण गरी-गरी सुख पाऊ। भक्तहरूले फेरि जप्ने माला बसेर बनाएका छन्। त्यो भक्तहरूको काम हो। बाबा त केवल भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ, बाबालाई याद गर। यति नै पर्याप्त छ। बाँकी कुनै जप गर्नु छैन। न

त माला फेर। बाबालाई जान्नु छ, उहाँलाई याद गर्नु छ। मुखले बाबा-बाबा पनि भन्ने होइन। तिमीलाई थाहा छ— उहाँ हामी आत्माहरूको बेहदको पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नाले हामी सतोप्रधान बन्छौं अर्थात् आत्मा कञ्चन बन्छ। कति सहज छ। तर युद्धको मैदान हो नि। तिम्रो हो नै मायासँग लडाईं। उसले घरी-घरी तिम्रो बुद्धिको योग तोडिदिन्छ। जति-जति विनाशकाले प्रीत बुद्धि हुन्छ त्यति पद हुन्छ। सिवाय एकको अरु कोही पनि याद नआओस्। कल्प पहिला पनि यस्ता निस्किएका थिए जो विजय मालाको दाना बनेका थिए। तिमीहरू ब्राह्मण कुलका हो, ब्राह्मणहरूको रुण्ड माला बन्छ, जसले धेरै गुप्त मेहनत गरेका हुन्छन्। ज्ञान पनि गुप्त छ नि। बाबा त हरेकलाई राम्रोसँग जान्नुहुन्छ। राम्रा-राम्रा नम्बरवन जसलाई महारथी सम्झन्थे, उनीहरू आज छैनन्। देह-अभिमान धेरै छ। बाबाको याद रहन सक्दैन। मायाले धेरै जोडले थप्पड मार्छ। धेरै कम छन् जसको माला बन्न सक्छ। त्यसैले बाबा फेरि पनि बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— आफूलाई हेरिराख हामी कति पवित्र देवता थियौं फेरि हामी केबाट के, गन्दा बनेका छौं। अब शिवबाबा मिलेको छ, त्यसैले उहाँको मतमा चलनुपर्छ नि। कोही पनि देहधारीलाई याद गर्नु छैन। कसैको पनि याद नआओस्। चित्र पनि कसैको राख्नु छैन। एक शिवबाबाको नै याद रहोस्। शिवबाबाको शरीर त छैन। यो पनि अस्थायी सापटी लिन्छ। तिमीलाई यस्तो देवी-देवता लक्ष्मी-नारायण बनाउनको लागि कति मेहनत गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरूले मलाई पतित दुनियाँमा बोलाउँछौ। तिमीहरूलाई पावन बनाउँछु फेरि तिमीहरूले पावन दुनियाँमा मलाई बोलाउँदै बोलाउँदैनौ। त्यहाँ आएर के गर्ने! उहाँको सेवा नै पावन बनाउने छ। बाबालाई थाहा छ— एकदम जलेर कालो कोइला बनेका छन्। बाबा आउनु भएको छ तिमीलाई गोरो बनाउन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सेवामा एक्युरेट रहनु छ। दिन-रात सेवाको उमंग आइरहोस्। सेवालार्छ छोडेर कहिल्यै पनि आराम गर्नु छैन। बाबा समान कल्याणकारी बन्नु छ।

२) एकको यादद्वारा प्रीत बुद्धि बनेर भित्रको फोहोर निकालिदिनु छ। सुगन्धित फूल बन्नु छ। यस फोहोरी दुनियाँसँग दिल लगाउनु छैन।

वरदान:- “पहिला तपाईं” को मन्त्रद्वारा सबैबाट स्वमान प्राप्त गर्ने निर्मा न सो महान् भव “निर्मान नै सर्व महान् हो”— यही महामन्त्र सदा याद रहोस्। “पहिला तपाईं” भन्नु सबैबाट स्वमान प्राप्त गर्ने आधार हो। महान् बन्ने यो मन्त्र वरदानको रूपमा सदा साथ राख। वरदानहरूद्वारा नै पल्लिदै, उड्दै लक्ष्यसम्म पुग्नु छ। मेहनत तब गर्नु पर्छ जब वरदानहरूलाई कार्यमा लगाउँदैनौ। यदि वरदानहरूबाट पालना लिदै रह्यौ, वरदानलाई कार्यमा लगाइरह्यौ भने मेहनत समाप्त हुन्छ। सदा सफलता एवं सन्तुष्टताको अनुभव गरिरहने छौ।

स्लोगन:- चेहराद्वारा सेवा गर्नको लागि आफ्नो मुस्कुराएको रमणिक र गम्भीर स्वरूप प्रकट गर।